

Revolta

Bragagiu

Sunt revoltat de viața mea pasivă
Și chinuită parcă de pelagră -
Din informații ca o sugativă
Absorb cerneală putredă și neagră.

Mă doare inima c-acolo, iată, iară
O nedreptate galopează sumbră,
Iar toată lumea asta e pe sfoară
Trasă de-un zero aciuat în umbră.

Și mă neliniștește omenirea
Dansândă diavolește-n răutate
Și că-n familii nu mai știu Iubirea
Cătându-și de la ele libertate.

Starea de ură-n jos mă încovoiaie
În poezie, proză, din ecrane,
Războaie, nesimțire, pizmă, zoaie
Și alte porcării contemporane.

Încep să cred că Viața e urâtă,
Pământul că-i un iad făcut în grabă
Și-aștept să fie lumea pedepsită
De existența ei așa neghioabă.

Iar mă revolt c-am fost și eu gunoiul
Acestei stări cu gurile în spume,
Dar Dumnezeu mi-a curățit puroiul
Din inimă, din suflet și din nume.

M-a dăruit cu o nevastă bună
Și cu copii frumoși și fără rele
Că-mpreunați suntem ca-ntr-o cunună
Neascunzând condiții paralele.

Mă indignez c-atâta frumusețe
Ce-n jurul meu cu dragoste mă cheamă
Nu văd fiindcă alte existențe
Mă asurzesc în sunet de aramă.

Naivitatea mea iar mă revoltă
Când cugetul se-neacă în probleme
Și îmi adun oribilă recoltă

De amăgiri, minciuni și teoreme.

Pierzând lângă izvoarele propuse
Că Dumnezeu pe Cale mă conduce
Sunt revoltat că uit ușor, Isuse,
Să fiu în Pace eu - Tu ești pe Cruce!!!
Victor Bragagiu